

BİR YOLCULUK HİKÂYESİ

Bir an ki öyle durgun, öyle nefessiz zaman
bakışları enginde sanki asılı kaldı
hudutsuz ufka doğru genişleyen asuman
hızla çarpan kalbine, daraldıkça daraldı

ürpertiyle dinledi acziyetin sesini
yokladı can kuşunun kilitsiz kafesini
gözleriyle şöyle bir ölçtü mesafesini
iki dünya arası, kısaldıkça kısaldı

toplanıp yürüdüler hatıralar üstüne
güneşi eğilirken bitmeyecek bir güne
elemle bakıverdi sendeleyeni ömrüne
yorgun göz kapakları, kısaldıkça kısaldı

sanki tutacak bir dal arıyordu boşlukta
ne lazımdı bu çetin, z/amansız yolculukta
günün nihayetinde kızılbaşan ufukta
hayat bir nokta gibi, ufaldıkça ufaldı

telaşla koşuyorken hülyasının peşinde
takılmıştı saati ikindinin beşinde
tenini buz kestiren ölümün ateşinde
eriyerek nefesi, azaldıkça azaldı

doğudan üzerine doğan sanki son gündü
aralandı perdeler, kim bilir ne göründü
varlık ince ve silik bir çizgiye büründü
göğsündeki ağırlık, çoğaldıkça çoğaldı

ve sonra bir serinlik dokundu dudağına
sonsuzluk fısıldandı duymayan kulağına
aldırmadı havayı son kez soluduğuna
yaşamanın ağrısı, sağaldıkça sağaldı

çağlayarak akarırken çarptı ecel bendine
dolaştı ayakları hiçliğin kemendine
bir yerdeki hâline, sonra dönüp kendine
bakıp kalan ruhunu, göğün ardına saldı

bir eli tam göğsünde, yanındaydı öteki
tanımsız bir ifade kasılan yüzündeki
hayat adı verilen tüm macerası sanki
mazisine gömülen yaşanmamış masaldı

Mehmet Osmanoğlu